

Beszámoló

Szakmai beszámolómat azzal a vallomással kezdeném, hogy egyszerre sajnálatos és öröndetes módon, de szabadidő hiányában nem sikerült személyes projektjeimmel az eltervezett és megálmodott módon és ütemezésben haladnom. Sajnálatos, mert nem tudtam eleget tenni saját, és a Communitas Alapítvány felé is kiterjesztett elvárásaimnak és ígéreteimnek, ugyanakkor öröndetes, mert az időhiány oka teljes mértékben az előre nem látott szintű és sűrűségű szakmai foglalkoztatottságom. Állandó munkahelyem, a Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színház élére ugyanis nagyjából egy évvel ezelőtt új ideiglenes vezető került Horváth Hunor személyében, aki, bár alapvetően nyitott az új dolgokra és ötletekre, debütáló évadát úgy építette fel, hogy alternatív próbaterekben párhuzamosan olykor 3-4 projekt is futott, a szabadon maradt, vagyis éppen nem foglalkoztatott színészek pedig kisebb-nagyobb blokkokban egyéni projektjeikkel foglalkoztak, de nekem ebben az évadban még nem jutott ilyen időszak.

A 2025/2026-os évadban, az előző évadból műsoron maradt négy előadásom mellett, volt két szerepátvételem, illetve részt vettem öt új előadás létrehozásában, amelyből négynek már megvolt a bemutatója, az ötödiké pedig májusban lesz, a TESZT fesztivál nyitó nyitóeseménye keretében. Az évadban tehát összesen hét darabban debütáltam, ebből kettő bábos, kettő zenés, egy mozgásszínház, egy román nyelvű, egy pedig német nyelvű – ebből is látszik, hogy nem csupán nem állt módomban unatkozni, de egy nagyon színes, változatos, szakmai fejlődésem szempontjából is izgalmas, tanulságos, sokrétű fejlődésnek teret nyújtó időszak áll mögöttem, illetve még évad végéig előttem. Ezt a színes palettát igyekszem az alább sorokban röviden felvázolni, bemutatva a különböző előadások, műfajok és szerepek szakmai és személyes vonatkozását is.

Kronológiai sorrendben haladva az első produkció a nagyszabású zenés Broadway musical, a Chicago, amelyet Béres László rendezett és amelyet mai napig kivétel nélkül minden alkalommal teltházzal játszottuk. Az előadásban Annie szerepét játszom, aki egy a hat ikonikus börtönjelenet, a Cellatangó szolistái közül, illetve az előadás érdekessége, hogy tánc- és énekkar nélkül játszunk, azaz hogy mi színészek alakítjuk ezt a két kart is a szerepeink mellett. A musical próbafolyamata előző évad májusában kezdődött, bemutatásra pedig szeptember végén került. Az előadás komplex mozgásvilága miatt erősen épít a testi kifejezésre, a revühöz illő német

expresszionizmusra, ugyanakkor a társulat elképesztő muzikalitására is. A felkészülésben versenytáncos múltam mellett kórusos éveim is segítségemre szolgáltak.

Októberben vettem át Az ember tragédiájában Hegyi Kincső, a Párhuzamos város 3-ban pedig Vajda Boróka szerepét. Az első Silviu Purcarete nagysikerű előadása, amely egy költői dimenzióba repít egy, a rendezőre jellemző nagyon sajátos képi világ és játékstílus által. Az előadásban a szerepek vetésforgóban cserélődnek, minden színészre színenként más szerep jut, ebből enyém például a Márki, a halálra ítélt arisztokrata szerepe a francia színben, vagy a pap segédje a római színben. De vagyok rabszolga, athéni törpe, bizánci keresztény, londoni kofa, vagy Éva duplikátum is. Purcarete rendezésében szerepelni mérföldkő az életemben.

A második említett előadás, a Párhuzamos város 3 egy koprodukció a Temesvár román nyelvű bábszínháza, a Merlin, illetve színházunk között, és két nyelven zajlik, alternatív, külső helyszínen, a technikai egyetem egyik régi műhelyének területén. Ebben az előadásban előző évben már játszottam egy másik kolléga helyett, akinek lábtörése miatt átvettem táncos néma jeleneteit, ettől az évadtól viszont egy másik, szakokra sokkal kihívásosabb szerepbe kellett permanensen bújnom. Ez a szerep, Contesa Spetermann Horvath, nem csupán attól kihívásos, hogy négy rövid jeleneten kívül az egész improvizatív jellegű, illetve hogy az előadás teljes hosszán át (kb. 3 óra) jelen vagyok és játszom, hanem, hogy mindezt román nyelven. Sepsiszentgyörgyi születésűként a román nyelvtudásom nem volt a legerősebb, de ez Temesváron sokat javult, illetve, amikor végre megéreztem a román nyelvű improvizáció ízét, az rendkívüli módon felszabadítónak éreztem.

Novemberben elkezdjük az évad első bábos előadásának, a Tarka Bárkának próbafolyamatát, Rumi László rendezésében. Ez egy interaktív előadás óvodás korosztálynak, amely mindkét tényezőt tekintve komfort zónámon kívül mozog, mégis sikerült végül megtalálnom a helyem benne. Az előadás nem is bábokkal, hanem szivacs tárgyakkal, színekkel és formákkal operál, így fejleszti a gyerekek képzelőerejét, asszociatív logikáját, emellett bontja a klasszikus színházi viselkedési mód szabályait, hogy kissé jobban önmaguk, azaz ízig-vérig gyerekek lehessenek. Képzettség hiányában a gyerekekkel való kommunikációt kezdetben borzasztóan nehéznek éreztem, de ahogy egyre többet játszottuk, kissé feloldódtam benne.

Mindeközben a Temesvári Német Színház egy szintén rangos Broadway musicalbe, a Sister Act-be keresett hat jó zenei képességekkel rendelkező színészeket, amelyhez színházunkkal megegyezést kötve szerepet ajánlottak a Csiky Gergely társulatának hat színészének, köztük nekem. A darabot Razvan Mazilu rendezte és márciusban mutattuk be,

azóta is töretlen sikerrel, sőt, pályafutásom során tapasztalt legnagyobb vastappsal. Az előadásban apácákat alakítunk, akik a darab során tanulnak meg énekelni, és show jellegű egyházi kórusként valódi szenzációt jelentenek. A jelentős érzelemmel és humorral átítatott előadás kulcsa a zene, amelynek elsajátítása két hónapot vett igénybe. A zenei próbákat tehát elkezdtük már decemberben, a rendelkezésre és a koreográfiák elsajátítására pedig szintén két hónapot szánt a rendező, így a teljes próbaidő négy hónap volt. A kórusművek nehézsége mellett a német nyelv is kihívást jelentett számunkra, amely a dalokat és prózai szövegeket is érintette, ezekhez viszont profi belső segítséget is kaptunk az egyik színész részéről, aki kiejtés leckéket tartott a nem német nyelvű színészeknek. Bár zenei képzettségem korábban is volt, óriási feladat, ezáltal pedig óriási elégtétel és fejlődési mérföldkő volt ezt a nehéz anyagot elsajátítani, viszont mostmár kijelenthetem, hogy bizonyítottan és sikeresen átigazoltam szopránba! A próbafolyamat másik előnye az volt, hogy az épületen velünk osztozkodó német színház társulatát, annak működését is megismerhettem, és új kapcsolatokra tettem szert.

A Sister Act folyamatával párhuzamosan készült el második bábos előadásunk, a klasszikus stílusban, paravános kesztyűsjátékban játszódó Csalóka Péter kevésbé hagyományos változata, amelyet Varga Péter Róbert rendezett, erősen építve a színészek ajánlataira. A kesztyűs báb műfaja számomra teljesen ismeretlen volt, ezáltal kezdetben blokkoltnak éreztem magam, de a próbafolyamat során a kollégákat lesve és tanulva sikerült teljesen felszabadulnom s két olyan karaktert megszülnöm, amelyekre büszke vagyok. Egyik a huszár, férfias, horkoló és hahota mester, másik a bíró felesége, tenyeres-talpas fehérnép, ám ha dalra fakad érzelmektől túlcserélődő operaénekes szappanopera-hős. Emellett vagyok vénasszony, kismalac, meg mindenféle zörgő-csörgő szinkronhang. Az előadás műfajából adódóan rendkívül feszes, minden szándék és gondolat a kézbe koncentrálódik, ezért pihenni, 100 fok alatt égni lehetetlen. Nagyon sűrű figyelmet és paraván mögötti állandó munkát igényel, így az előadás mind a 60 perce rendkívül sűrű és fárasztó, viszont rendkívül szórakoztató mind a magunk, mind a gyerekek számára. A sokszintű humorral átítatott előadás a gyerekeket és felnőtteket is megszólítja, így a báb valóban egy műfaj és nem egy korosztály lesz.

Áprilisban elkezdtük az évad záró produkcióját, a Macbeth-et, Stefano Te rendezésében, a Teatro Dei Venti közreműködésével. Az előadás klasszikus szöveggel (Shakespeare) és egy még klasszikusabb formával, a görög tragédia eszközeivel operál és ettől lesz nagyon modern. A rituális színházból táplálkozó előadás majdnem teljesen üres térben játszódik, egy régi gyár épületben, testre, mozgásra és ritmusra épít. Ez a fajta fizikai színház egy másfajta testi és szellemi készenlétet, jelenlétet követel, amely nagyon inspiráló számomra. A második

boszorkány szerepét játszom, ugyanakkor a teljes szereposztás formálja a nemesekből álló kart is, amely mint egy változó tömeg hömpölyög.

A fentiekben leírtak alapján tehát egy rendkívül színes és elfoglalt évad áll mögöttem, amelyben pihenőidő sem igazán került, nem hogy saját projektbe fektethető idő, de ez nem jelenti azt, hogy lemondtam volna önálló terveimről, sőt. Horváth Hunor ideiglenes igazgató ugyanis elindított egy kezdeményezést, amelyben a színészek szabadabb körülmények között alkothatnak, amelynek célja egy-egy egyéni előadás születése és bemutatása. A projekt nem rendező, hanem mentor alapú, amelyet a színész választ magának, illetve továbbá használhatja a színház további erőforrásait (tér, ember, stb.). A projekt keretén belül már bemutatott, és most készülő előadások (összesen 3 db.) személyes hangvételük miatt igazi színfoltot hoztak a már egyébként sem monokróm palettára, azzal, hogy a színpadon látható arcok és nevek emberekké váltak, akiknek, vezetetten ugyan, de belepillantunk az életükbe. Ez a fajta tudatos önismereti kiszolgáltatottság erős érzékenységgel és humorral fűszerezve nagyon jól működik a színpadon, ugyanakkor közelebb engedi a nézőt is a játszóhoz, ami egy új nézői és játszói kollektív élmény lehet. Ez a tapasztalat ihletett meg abban, hogy újragondoljam a dédelgetett egyéni előadás tervemet, inkább ezen a vonalon indulva, negyedik falat lebontva, maszk mögül kibújva, az őszinteséget keresve. Az én legszemélyesebb és legigazibb témám, amiről mindig is beszélni akartam, csak próbáltam mindenféle irodalmi csomagolásba bújtatni, az a depresszió és az öngyilkosság, ezek viszont így magukban megterhelő, egyáltalán nem nézőbarát témák, így jelenleg keresem azt a formát, amelyben meg tudnám szólaltatni azt a belső, kikíváncozó hangot. Remélhetőleg a jövő évadban csatlakozni tudok én is ehhez az intézményes kezdeményezéshez, és ami késik nem múlik alapon megvalósíthat az az egyéni produkcióm, amelyre a Communitas Alapítvány támogatását és az összes belső erőforrásomat is fel tudom használni.

Köszönöm utólag is, meg előre is a munkám iránti elismerést és bizalmat, igyekszem a továbbiakban is helytállni. Szerencsére a mondanivalóm nem fogyott el, sőt egyre csak sokasodik, úgyhogy már nagyon várom mi lesz belőle. Hálásak lehetünk mi, fiatal alkotók, hogy vannak, akik támogatnak és nem hagyják a bennünk pislákoló tüzet kihunyni. Köszönjük!